

и по-рано въ единъ походъ противъ свободнитѣ пеонци, и който билъ просѣкълъ изъ непроходимитѣ и пусти гори (*τεμὼν τὴν ὕλην*) на Скомбросъ и Керкине. Като слизалъ отъ тая планина, отъ десната си рѣка той ималъ пеонцитѣ, отлѣво медитѣ (*Μαίδοι*, въ сегашнитѣ области Малешевска и Пиянечка), по на югъ синтитѣ (*Σιντοί*), на които жилищата се простирали до долното течение на Струмица (въ стария вѣкъ називаема *Πόντος*).

Въ врѣме на похода армията му не се намалила (съ изключение на онѣзи, които пострадали отъ болестъ), а напротивъ се увеличавала така, щото числото на войскитѣ се възкачило до значителната цифра 150.000 души, отъ които една трета били конници. По-голѣма часть отъ конницата доставили самитѣ одриси и покрай тѣхъ гетитѣ. Отъ пехотата най-храбри били родопскитѣ меченосци отъ племето на диитѣ или сатритѣ — *Διοι μαχαίροφόροι*.

Войскитѣ се събрали въ Доберосъ и оттамъ минжли въ долината на Аксиосъ (сега Вардаръ). Македонцитѣ, като видѣли, че не ще можтъ съ успѣхъ да противостоѣтъ на такава грамадна сила, намѣрили за добръ да се оттеглѣтъ въ укрѣпенитѣ си мѣста.

Ситалкесъ нападнѣлъ изпърво нѣбогашнитѣ владѣния на Филипа; града *Idomene* прѣвзелъ насила, когато *Gortynia*, *Atalante* и други нѣколко, разположени все надъ рѣка Вардаръ, доброволно му се погорили отъ прѣданность къмъ Аминтасъ, Филиповъ синъ и претендентъ на прѣстола, който се намиралъ въ Ситалковата войска. Градъ *Europos* Ситалкесъ обсаждалъ напраздно; слѣдъ това нападнѣлъ още останжилитѣ части отъ Македония, съ изключение на южнитѣ области *Bottiea* и *Pieria* (до Солунския заливъ) и опустошилъ областитѣ *Mygdonia*, *Grestonia* и *Anthemous* на лѣвия брѣгъ отъ рѣка Вардаръ.

Македонцитѣ не се рѣшили съ пѣхота да излѣзтъ противъ силния неприятель, но, като имъ дошли на помощъ тѣхнитѣ съюзници на коне, впуснжли се въ кавалерийски битки съ тракийцитѣ.

Най-сетнѣ и конницата се указала слаба, и за това македонцитѣ напѣлно отстъпили отъ бойното поле. Ситалкесъ взелъ да прави прѣговори съ Пердикасъ, за да дочака атинянитѣ, които обаче никакъ не се явили съ обѣщаната флота; а само се задоволили съ това, че изпратили до Ситалка пратеници, които отъ тѣхна страна да му поднесѣтъ дарове. По тази причина Ситалкесъ изпратилъ само една часть отъ войскитѣ си противъ халкидийцитѣ и ботиейцитѣ и опустошилъ земята имъ.

Походътъ на грамадната тракийска войска уплашилъ тесалийцитѣ и подчиненитѣ имъ племена, които се бояли, че Ситалкесъ ще ги нападне, и за това взели да се въоръжаватъ, както и гърцитѣ къмъ югъ отъ Термопилския походъ. Не по-малко се уплашили и тракийскитѣ племена *Παναίοι*, *᾽Οδύμαντοι*, *Δρῳοι*, *Δερσαίοι*, заселени въ стримонското поле, които още били независими. Освѣнъ това се разчуло, че Ситалкесъ, като съюзникъ на атинянитѣ, щѣлъ да потегли въ Елада противъ тѣхнитѣ противници.